

/ Szünet után. /

M a j o r Tamás: Tessék elvtársak!

M é s z á r o s Agi: Pár mondattal szeretném én is elmondani véleményemet. Röleg a rossz véleményemet, mert dicsérni ha nem is túl sokan, de már dicsérték az előadást és a szerepeket.

Szeretném viszont elmondani, hogy bizony jó lenne egy kicsit vigyázni a stílusra, amely az indulásnál megvolt. Talán nagyon kevés hiba volt benne, de megvolt. T. i. a premiért követő napon, vagy két nappal azután, kezdtünk a kabaré felé eltolódni.!

Szerintem Shakespeare stílusából "kilógni" veszélyes, mert ha utánozni akarjuk Latabért, ez visszarelé sül el. Ha Latabár log ki egy darabból, ez nagyon egészséges, mert rendszerint férődolgot szokott játszani? és ő a maga zseniális művészetével többet akar adni a közönségnek, ami nagyon helyes, de ha ő Shakespeare-t játszana, biztosan alkalmazkodna a stílusához, Shakespeare-nél ő sem "lógná" ki. Arról meg vagyok győződve, mert az ő művészete garancia erre.

relszolalok azért, mert a három főszereplőt tetszett dicsérni: Báthyt, Ungvarit és Mészároost, akik pedig hibákat követtek el. Így pl. Báthynak van egy jelenete, ahol azt mondom neki, hogy: "Folytatni szeretném, amit felséged atyja teremtett", - utána azonban valami rettenetes következett, önmagát akarta tuljatszani, vagy Latabért és relmaszott a poznára, mint egy majom.

shhez még csak a következőt akarom hozzáüzni. Az én férjem azt mondotta, hogy rettenetesen tetszett neki az alakítás, de még jó, hogy nem ültem fel ennek a kritikának, mert akkor én a másik poznán masztam volna rel./Derűltség és taps./

Lacinál a következőket tapasztaltam: Amikor azt mondom: "Lennék csak férfi, volna egy másik férfi, aki férjem

lenne, - Laci csak az utolsó előadásnál vette észre, hogy itt úgy viselkedik, ami nem illik a darabhoz. Ez nem más, mint a közönség felé a nevetésnek, vagy esetleg a tapsnak a forszírozása.

A következő delikvens én vagyok. A lépcső-jelenetnél igazán menni akarok, de amikor elkezdek hintázní a lépcsőn, akkor ez tudatos kiprovokálása a nevetésnek. Tudom, hogy ezt nem volna szabad tenni. Persze a színész igen könnyen beleesik ebbe a hibába, mint ahogy ez velem a Figaro házasságában is megtörtént az utolsó felvonásban, amikor kijövök a grófné ruhájában és hajtogatni kezdem a ruhámat, elkezdek hintázní: minden alkalommal bejött a taps. Semmi értelme ennek a játéknak nem volt, nem volt köze a darabhoz sem, de egyszer felfedeztem, amikor véletlenül kalimpálni kezdtem: bejött a taps, és ettől kezdve csináltam. Az ilyesmiknél kell vigyázni. Ez a Figaronál sem megengedhető, de Shakespeare-nél semmiesetre sem.

Viszont van egy gyönyörű emlékem a békegyűléssel kapcsolatban. ^{01. március 4.} A férjem üzemeiben van egy munkasasszony, egy fiatal munkanő, akinek 700.- forint keresete van. Ez az asszony az egyik Shakespeare előadás után két nappal bejött a férjemhez, miután tudta, hogy a színházhoz némi köze van, ^h elkezdett áradozni az előadásról. Azt mondotta, hogy nagyon régen nem volt színnázban, de az előző esték egyikén volt, de azután minden Shakespeare előadásra elmegy, mert két napig volt boldog ez után az előadás után.

Mi nem az unalomból színházba járó embereknek akarunk játszani, akik nem tudják hová tenni a pénzüket, hanem azoknak, akik komoly áldozatokat is hoznak egy-egy S[hakespeare vagy Molière darab megtekintéséért és szívesen adnak erre 10-15 forintot. Nekünk vigyáznunk kell, hogy ne önmagunkat szórakoztassuk, hanem őket gyönyörködtessük és tanítsuk. /Nagy taps./